

Grund til at fassætte nogen Afsoning af Bidrag af den sidstnævnte Art, hvormod der naturligvis maa være en Afsoning af Bidrag af den førstnævnte. Vi have derfor i § 10 givet Regler om Inddrivelsen af de Bidrag, der omtales i den foregaaende Paragraf, det vil sige Bidrag til Børn og Stedbørn og til Husfru. Med Hensyn til dem er der efter vor Formening egentlig ingen Grund til at udtale noget Særligt i denne Lov undtagen med Hensyn til Afsoningspørgsmaalet. Thi siden Regjeringsforlaget blev forelagt, og forresten ogsaa siden Udvalgets Betænkning blev affattet, er jo Loven om Udparntning udkommen under 29de Marts d. A., og den medfører, at det er unødvendigt her at udtale Noget om, at Bidrag af den Natur kunne inddrives ved Udparntning. Vi mene altsaa her at kunne indskrænke os til at udtale, hvad man vil have udtalt om Afsoningsmaaden, idet man forresten lader den gjældende Ret i Henseende til disse Bidrag blive staaende; for det Første forsaavidt disse Bidrag kunne inddrives ved Udparntning, og for det Andet forsaavidt de i visse Tilfælde kunne inddrives derved, at Politiet gjør Beslag paa Vedkommendes Løn, en extraordinær Inddrivelsesmaade, som har udvillet sig i Praxis, og som jo er meget simpel og let, saa at der ikke er den fjerneste Grund til at ophæve den, saaledes som det vilde ske efter Lovforslagets § 12. Hvad nu Afsoningen angaar, da maa den efter vor Formening indskrænke sig til de Tilfælde, hvor der skal ydes Bidrag til forladte, fraklippede og fraseparerede Husfruer eller til uægte Børn. Det Tilfælde, at der skal ydes Bidrag til samlevende Husfru eller ægte Børn, er der ingen Anledning til at omtale, thi ogsaa i dette Punkt er det vist rettest, at Alt har sit Forblivende ved den gjældende Ret. I denne gjøres der nemlig den Forskjel, at Bidrag til samlevende Husfru saavel som til ægte Børn ikke kunne afsones, og Grunden dertil er den, at det ikke behøves, idet der haves andre Tvangsmidler, som kunne bringes til Anvendelse paa den Paagjældende. Naar han nemlig undlader at sørge for sin samlevende Husfru og sine ægte Børn, saa at Fattigvæsenet bliver nødt til at tage sig af dem, kan han indbringes under Fattigvæsenets Disciplin, og hvis det kan siges at være hans Skyld, at hans samlevende Husfru eller ægte Børn lide Nød, kan han efter den bestaaende Lovgivning straffes af Fattigvæsenets Bestyrelse i Forbindelse med Politimesteren med at indsættes til Tvangsarbejde, en Regel, som Lovforslaget ogsaa opstiller i sin § 42. Derimod maa der gives Regler for de Tilfælde, hvor Talen er om Bidrag til uægte Børn eller til en forladt eller fraklippede eller frasepareret Husfru, thi Undladelser af at understøtte saadanne Personer vil ikke kunne berettiget til at drage den Paagjældende ind under Fattigvæsenets Disciplin, og vi have da her tænkt os at foreslaa en Forandring baade i Lovforslagets Regel og i den gjældende Rets Regler om Afso-

ning af den Art Præstationer. Som de Herrer vide, er den ældre Regel, der er foreskrevet i Forordn. af 16de November 1836 og har gjælt indtil Dato, den, at saadanne Underholdningsbidrag, hvis de ikke betales, skulle afsones med Fængsel paa Vand og Brød. Heri foreslaar Lovforslaget at gjøre en Forandring og da navnlig den, at disse Underholdningsbidrag ikke længere skulle afsones med Fængsel paa Vand og Brød, men paa samme Maade som Bøder: ved simpelt Fængsel, eller, naar den Paagjældende selv begjærer det, med Fængsel paa Vand og Brød i kortere Tid. Vi have ikke troet at kunne gaa ind paa dette Forslag. Vi have Alle i Udvalget været enige om, at, dersom man vilde forandre Afsoningsreglerne paa den Maade, at man gjorde Loven af 16de Februar 1866 anvendelig paa dette Forhold, saa kunde man ligesaa godt rent lade være med at foreskrive Afsoning, thi det Onde, som da vil ramme den Paagjældende, naar han ikke betaler, er saa ubetydeligt, at det aldeles ikke kan afgive noget væsentligt Motiv for den Slags Folk, her er Tale om, til at betale. Dersom en Person undlod at erlægge et Alimentationsbidrag paa f. Ex. 10 Rd., vilde han efter Loven af 16de Februar 1866 kun komme til at sidde 5 Dage i simpelt Fængsel, og vi have Alle været enige om, — ligesom jeg ogsaa tror, at det er den almindelige Mening blandt dem, der staa disse Forhold nær — at Tvang af denne Bestaafenhed ingen Ting er til, og at man, dersom der ikke skal anvendes anden Tvang, hellere maa være saa liberal til sige: Vi afflasse ganske Afsoning paa dette Gebet. Paa den anden Side erkjende vi, at der maaske er Grunde, der tale for ikke at beholde Afsoning med Fængsel paa Vand og Brød efter Forordn. af 16de November 1836. For det Første er der, og vil rimeligvis altid blive, i den almindelige Mening forbundet en almindelig Forestilling om Vanære med Afsoningen ved Fængsel paa Vand og Brød, af den simple Grund, at Vand- og Brødfraftraffen er en Straf, der anvendes paa Tyveri og andre vanærende Forseelser, saa at Folk, naar det hedder sig om en Mand, at han har siddet paa Vand og Brød, ikke vide, om det er for Tyveri eller Bedrageri, at han har siddet, eller hvorfor det er. Dette paatrækker let et vanærende Præg, hvilket derimod ikke er Tilfældet med det Middel, vi foreslaa, nemlig Hensættelse til Tvangsarbejde i Tvangsarbejdsanstalter, idet dette Straffemiddel ikke benyttes for nogen Slags vanærende Forbrydelse, men kun for Løsgangeri, Betleri og desl. For det Andet have vi foreslaaet dette Middel, fordi vi tro, at det er nok saa effektivt til Pnaaelse af Diemedet som Hensættelse paa Vand og Brød. Dertil kommer, at naar man anvender dette Afsoningsmiddel, bliver der Lighed med Hensyn til, hvad der kan ramme den, der undlader at understøtte sine ægte Børn, og den, der